

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Non esse iudicandum secundum faciem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

hac formâ, quam mihi manus tuæ dederunt. Fortasse enim, ut animæ tantò maior esset pulchritudo, corpus meum deforme esse voluisti. Si non dedisti mihi, quod oculos aliorum delectet, dedisti, quod mihi & alijs prosit. *Cuius adiutor es, ait Iob ad Deum, numquid imbecillis? & sustentas brachium eius, qui non est fortis?*

Iob. 26. 2.

In hanc sententiam, ait nonnemo, apud Euripidem,

VI.

Δύσμορφος εἶναι μᾶλλον, ἢ καλὸς κακός.

Deformis sim potius, quam pulcher & malus.

Itemq; *Νὼν χεὶρ θεῶν ἀδαι. ἢ δὲν τι δ' εὐμορφίας*

ἔφελος, ὅταν τις μὴ φέρας καλὰς ἔχει.

Animus spectandus est. Nihil pulchritudo

Iuuat, cum quis mentem non bonam habet,

Et sanè quemadmodum in gemmis, aut alijs lapidibus sæpè numero, sub ignobili colore latet pulcherrima natura, sic in corpore inuenusto non rarò insignis animus tegitur. Rursusq; ut in ipso adamante potentissimum est venenum, si conteratur, ita contingit, ut formosissimus homo, mente sit profusus virulenta. Quid conchis asperius, quid verrucosum magis? intus tamen quàm frequenter lucidissimi reperiuntur vniones? Corpus animi domicilium est. Ut ergo sæpe vilem casam subierunt reges, sic, sæpe in exiguo, aut curuo corpore rectæ animæ habitauerunt. Ostendit id in Aesopo natura, cuius animus cùm excellens esset, vultus fuit barbarus. Ostendit in Galba oratore eloquentiâ claro, sed quem gibbus ingens premebat, non secus ac si burdonem ageret, aut asinum clitellarium. In eum igitur malignè lusit M. Lælius, cùm diceret, *ingenium Galba male habitare.* Nimirum, ut Aristoteles sapienter pronunciauit: *Deformis naturâ nemo reprehendit: sed eos, qui ob orium vel negligentiam tales euaserunt.*

Aristot. lib. 3.
Ethic. c. 5.

Quòd si illos reprehendimus, quos natura deformes fecit, illum reprehendimus, qui dixit: *Nolite iudicare secundum faciem, sed iustum iudicium iudicate.* Quid enim de Christo iudicassent illi, qui etsi alioqui esset *speciosus præ filijs hominum,* tamen eum inter Iudæorum manus dirissima patientem considerantes dixerunt: *Verè languores nostros ipse tulit, & dolores nostros*

VII.

Ioan. 7. 24.

Psal. 44. 30.

Isa. 53. 4.

2999 3

stros

1. Cor. 10. 10.

Ioseph. l. 18.
Antiq. c. vlt.
Eustach. lib. 1
Ethic. c. 6.Niceph. l. 11.
Eccl. hist. c. 33
VIII.

stros ipse portauit: & nos putauimus eum quasi leprosum, & percussum à Deo & humiliatum? Quid de Zachæo iudicandum fuisse, qui *statura presilius erat*? Quid de Paulo, cuius *presentia corporis infirma, & sermo contemtibilis erat*? Quem & *statura improcerum, & capite caluastrum nonnulli descriperunt*. Fuit sanè Africanus Scipio, fuit Iulianus Cæsar corpore celsus, sed numquid illis cessit vel belli laude Alexander Macedo, vel imperij dignitate Augustus, qui ambo breues fuerunt? Pulchrius fuit Alexandrum gestis, quàm membris Magnum extitisse. Ad eundem modum, teste Iosepho, Asinaus Iudæorum dux, *statura parua, animo excelso fuit*. Et tamen ita cæcimus ad virtutis æstimationem, vt queramur, naturam nobiscum illiberaliter egisse, si non omnia nobis pulchra dedit, quæ in alijs miramur? immò & alios contemnimus, quos Theristes esse videmus? *Deformis specie*, ait Eustachius, *nobis inanimatus & infaustus occurrens, minime bonus esse creditur: cum plerique exteriorem formam corporis occulti animi signum esse indicant*. Quantum hoc iudicium erret, quamque Natura auctori vehementer displiceat, Nicephorus hac historia docet.

Ea tempestate, quæd Sauromata Romanam ditionem, tamq. Imperij partem, qua ad Occidentem vergit, excursionibus vexarent, Valentinianus cum ingenti belli apparatu aduersus eos esse profectus. Atque illi tantam Imperatoris expeditionem formidantes, legatis missis pacem ab eo petierunt. Quos ubi deformes esse vidisset, an uniuersi tales essent Sauromata, interrogauit. Et quum illi dixerent, optimos quosq. qui & genere, & forma præstarent, ab eis legatos solere mitti: ira atq. furore multo correptus grania se pati dixit, & maxime infortunatum esse, quòd ad tempora sua peruenisset Romanorum imperium, si Sauromata, gens tam barbara & in-formis, in qua reliquos isti excelleret, sedibus suis contenti esse nolent: sed confidentia tanta impulsus, ditionem suam percurrerent, & bellum titillatione quadam illi Romanis inferrent. Et quum ita indignaretur, & magno opere vociferaretur, nimia vocis intentione conuulsa in eo esse interiora viscera, venamq. & arteriam quamdam ruptam dicunt, unde sanguine plurimo profuso, vita eum reliquerit, in castello quodam Germanie, cui Brigitis nomen fuit, decimo septimo mensis